

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 28

เรียบเรียงโดย ศิรินาถ สายเสมา

จุฑามาศ ฉ่อยอยู่ อายุ 25 ปี ก่อนหน้านี้อาทำงานอยู่บริษัทเอกชนเป็นธุรกิจเกี่ยวกับโรงแรมและการท่องเที่ยว พอเจอสถานการณ์โควิดนั้นแหละเลยโดน layoff ก็เลยเอาเงินชดเชยที่ได้จากการโดนจ้างออกมาลองเปิดธุรกิจ มาขายของ ชีวิตเปลี่ยนไปเยอะมาก

ตอนเราเป็นพนักงานบริษัท บริษัทก็มีการวางแผนหลายอย่าง เช่น การจ่ายโบนัสปลายปี การประเมินผลงาน ก่อนหน้านั้นไม่นานเราได้ตัดสินใจซื้อบ้านด้วย เหมือนเอาอายุงานไปเป็นตัวก้ำและด้วยเงินเดือนที่เราได้ในขณะนั้น ไหนจะรายได้เสริมจากทางอื่นอย่างขับแกร็บรับถ่ายรูป รายได้มันหลายทางก็เลยตัดสินใจซื้อบ้าน

จนมีโควิดมาเมื่อต้นเดือนมกรา ๙ ปี 2563 การท่องเที่ยวก็หายไป งานถ่ายรูปที่เราทำมันก็เป็นการถ่ายรูปให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ พอมีโควิด นักท่องเที่ยวก็ไม่ได้เข้ามาในประเทศเรา งานตรงนี้มันเลยหายไป รายได้ของเราก็หายไปทางหนึ่งแล้ว แกร็บ เราก็ไม่ได้ทำแล้ว

ที่หนักสุดก็คือ โดนจ้างออกจากงาน สถานการณ์โควิด เราก็กลายเป็นคนตกงานอย่างเต็มตัว นั่นคือ จุดพลิกเลยแล้ว แต่เรายังต้องแบกรับภาระ ค่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่ากินเหมือนเดิม แต่รายได้ของเรามันหายไปแล้ว

จริง ๆ ก่อนหน้านั้น เราก็หางานมาตลอดนะ ตั้งแต่ก่อนออกมาจากที่นั่นแล้ว ในตอนนั้นเรามีความรู้สึกอยากเปลี่ยนงานอยู่แล้ว ขนาดหาแล้วก็ยังหาไม่ได้พอออกจากงานมาแล้วก็ยังหาอยู่ ก่อนถูกจ้างออกบริษัทเขาจะประกาศก่อนใช้มัย่ว่าเราจะโดนจ้างออกภายในวันที่เท่านี้ ๆ พอเรารู้เราก็หางานหนักมาก แต่ก็ยังหาไม่ได้ ไม่ได้งานเลย

ด้วยความที่เรากลัวว่าเงินมันจะหมด เราก็เลยเอาเงินที่ได้จากการโดนจ้างออกมาลงทุนสร้างธุรกิจขึ้นมา ขายไอติมทอด ก่อนหน้านี้เราขายอยู่ที่ตลาดสายใต้ทุกศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ ขายในหมู่บ้านที่เราเพิ่งย้ายเข้าไป ขายตามอีเวนท์ งานตามห้าง ถ้ามีงานมันตรงกับสินค้าของเรา เราก็เอาสินค้าไปลงขาย ปัจจุบันเราก็มาขายอยู่ที่ศูนย์อาหารตรงตลาดพลูขายทุกวัน มาลองตลาดก่อนแต่ก็เจียบ ๆ อยู่เหมือนกัน

ตอนที่เรายังเป็นพนักงานบริษัทอยู่และรู้ตัวแล้วว่าเราจะโดนจ้างออก แต่ด้วยเงื่อนไขประกันสังคมมาตรา 33 ในตอนนั้นเราไม่อยู่ในเงื่อนไขทำให้เราไม่ได้รับเงินเยียวยา แม้ว่าความจริงแล้วเราก็คือคนตกงานก็เลยรู้สึกว่า เราเสียเงินหมื่นห้าที่เป็นเงินเยียวยาตรงนั้นไปนี่ก็เป็นเรื่องที่ทำให้เรารู้สึกแยเหมือนกัน จนเรามาได้โครงการคนละครึ่ง กับเราชนะ

ในโครงการคนละครึ่ง ถึงแม้เราจะกล้าใช้เงินมากขึ้นก็จริง แต่ก็ยังรู้สึกว่าเราจะไปหาเงินอีกครั้งที่เหลือจากไหน นึกออกมัยว่ามันแค่คนละครึ่ง เขาให้เราแค่ 3,000 บาท อีก 3,000 บาทที่เหลือเราจะหามาจากไหน เราไม่ได้มีรายได้ขนาดนั้น ซึ่งก็ไม่ต่างจากเราจ่ายเองแค่จ่ายถูกลง แต่ถ้ามองในมุมของการเป็นแม่ค้าพอมีคนละครึ่ง เราชนะ เราจะเห็นว่าคนกล้าจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น แต่พอหมดโครงการคนก็หายไปตามโครงการเหมือนกัน

ส่วนโครงการเราชนะ มันคือเงินจากรัฐอย่างเดียว เราไม่ต้องจ่ายอะไรเพิ่มเติม ถ้ามามีข้อดีมัย มันก็มีข้อดี ตรงที่เรารายได้ไม่มี แต่เขาให้มาแค่ 7000 บาท ซึ่งไม่ได้เพียงพอต่อการใช้สอย เราก็มีภาระที่ต้องรับผิดชอบเหมือนกัน เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าอื่น ๆ เงิน 7000 มันพอแค่ค่ากิน

ตามความคิดเห็นส่วนตัวของเรา เราคิดว่ามันไม่ได้ช่วยอะไร สุดท้ายทุกคนก็รู้อยู่แล้วว่ามัน คือ การเป็นหนี้กันทั้งประเทศ เราไม่ได้ดีใจที่เราได้เงิน เราอยากได้งาน อยากได้เงินที่เราหาเองมากกว่า มันยังยืนกว่าการที่ได้เงินครั้งละ 7,000 บาท เรารู้สึกว่ามันไม่ได้ตอบโจทย์ ถ้าเป็นไปได้เราอยากได้ความเหมือนเดิมหรือที่ดีกว่า ที่ทำให้เรามีโอกาสเติบโตทางธุรกิจมากขึ้น อะไรที่ดีกว่าการที่เราได้เงินมาฟรี ๆ แต่ชีวิตเราเดินถอยหลัง

ความฝันของเรา เราอยากทำงานเกี่ยวกับโลจิสติกส์ สายการบิน เป็นคาร์โก้สายการบินด้วยที่เราฝึกงานมา นี่เป็นความฝันอย่างเดียว ฉันทอยากอยู่ใกล้เครื่องบิน อยากทำงานในเครื่องบินประมาณนี้

แต่พอเจอโควิดทุกอย่างมันพังหลาย ถูกตัดดาวทั้งหมดเลยสายการบินก็บินไม่ได้ ขนาดโลจิสติกส์ที่ต้องดำเนินทุกวันยังติดขัด เพราะสายการบินมันบินไม่ได้ มันกระทบไปหมด ขนาดตอนที่สถานการณ์ยังปกติเราก็กังหางานตรงนั้นไม่ได้ เราหางานตรงนั้นมาตลอดสองปีที่เราเรียนจบ อาจเพราะว่าเราเป็นผู้หญิง หรือวุฒิเรามันไม่ตรงสาย ประสบการณ์ที่เรามีก็มีแค่การฝึกงาน หรือที่เรียนมาเท่านั้น

ตอนนั้นก็ท้อนะ แต่ถ้ามันเปิดรับสมัครก็จะลองไปสมัครดู แต่มาตอนนี้โควิดระบากรุนแรง ธุรกิจการบินก็กระทบกระเทือน ความฝันนั้นหลังจากนี้มันยากมาก มันยากมาก ๆ

บริษัท ผู้ประกอบการคงขาดทุนมาเยอะแล้วและคงไม่มีแนวโน้มที่จะจ้างคนใหม่ ๆ ที่ประสบการณ์น้อย เขาคงเลือกคนที่ทำงานเป็นแล้วและทำได้หลายอย่างมากกว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราไม่ได้หวังแล้ว

ตอนนี้เราคิดแค่ว่าเราอยากให้อย่างมันกลับมาเหมือนเดิม เราขายของได้เหมือนเดิม เอาแค่ประทังชีวิต มีเงินส่งบ้าน จ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ มีเงินกินแค่นี้พอแล้ว เราคิดว่าทุกคนก็คงเป็นเหมือนกันที่ไม่รู้ว่ามันจะดีขึ้นทางไหนแล้ว เราอยากให้ออดทนไปก่อน มีหลายคนที่ยังรู้สึกท้อ เองก็ท้อ ท้อจนไม่อยากใช้ชีวิตแล้ว มันเหนื่อย มันเบื่อ พยายามไปเพื่ออะไร เราไม่ได้บอกว่าทุกคนพยายามไม่พอนะ

เรารู้สึกว่ามันต้องมีวันที่ดี อย่างน้อยก็ยังมีวันที่เราจะได้อินอาหารที่เราอยากกิน ไปเที่ยวในที่ ๆ อยากไป ถ้าชีวิตมันจะเองช่วยขนาดนั้นแล้วก็นึกถึงกับข้าวที่อร่อย สถานที่ ๆ อยากไป มันแอบปีกว่า ให้มันเป็นเหมือนแรงบันดาลใจ ไม่ต้องเอาความหวังอะไรของใครมาแบก ใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองอยากใช้ คิดแบบที่ตัวเองสบายใจแค่นั้น เพราะว่าทุกวันนี้ทุกคนก็หนักกันหมด จะให้ใครมันเป็นแรงหนึ่ง สอง สาม สี่ต่อไปมันก็ไม่ได้แล้ว ก็คือรักตัวเองแค่นั้นแหละ

วันที่สัมภาษณ์ 26 เมษายน 2564